

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 110/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 17 C 85/1999-149 zo 7. februára 2007, ako aj postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 43/2007-156 z 31. mája 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C 85/1999-149 zo 7. februára 2007, ako aj postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 43/2007-156 z 31. mája 2007.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

„Zákonná sudkyňa nerešpektuje nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 248/06-24 zo dňa 06. 12. 2006. Pritom táto sudkyňa JUDr. M. Ď. jasne a nespochybniteľne pácha trestný čin podľa ustanovenia § 350 Tr. z. - marenie výkonu rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Návrhu sťažovateľa OS Trnava, aby konal vo veci sp. zn. 17C/85/1999 súd nevyhovел uznesením zo dňa 07. 02. 2007. Súd nekoná vedome, vedome sa prieči Nálezu ÚS SR!!!!

Sťažovateľ sa odvolal, ale nebolo to nič platné, pretože Krajský súd v Trnave potvrdil hlúpe rozhodnutie prvostupňového súdu. Takže sa konať nebude ani po 8-rokoch.

V odôvodnení sú iba nezmysly. Meritom vo veci 17C/85/99 je protizákonné prepustenie zo zamestnania a náhrada škody - výplat; toto meritum nemá nič spoločné s trestnou činnosťou v konaní OÚJP-194/10-TT-1999 - poškodzovanie veriteľa!!!!“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom rozhodne nasledovne:

„Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn.: 17C/85/99 a 10Co/43/2007 porušili základné právo MUDr. D. B., garantované čl. 48 ods. 2 Ústavou SR a čl. 6 Medzinárodného dohovoru.

Ústavný súd podáva trestné oznámenie na konanie za spáchaný trestný čin podľa ustanovenia § 350 Tr. z. a zbavuje zákonnú sudkyňu JUDr. M. Ď. sudcovskej imunity za účelom umožnenia trestného konania.

Ústavný súd priznáva primerané zadostučinenie v sume 140.000.- Sk, ktoré mu je povinný vyplatiť Okresný súd a Krajský súd (každý zvlášť) v Trnave do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd ruší uznesenie Okr. súdu 17C/85/99-149 zo dňa 07. 02. 2007 a uznesenie Kraj. súdu 10Co/43/2007 zo dňa 31. 05. 2007. Zároveň prikazuje Okr. súdu vo veci bezodkladne konať do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu, pod hrozbou 10x-násobku výšky zadosťučinenia tu priznaného.

Trovy konania zaplatí Okresný súd v Trnave do 15 dní od doručenia nálezu.“

Sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom poukazujúc na svoju zlú finančnú a sociálnu situáciu.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej

spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie vecí v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

V zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd pri preskúmaní sťažnosti sťažovateľa sústredil na posúdenie okolností, či postupmi okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach a označenými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom uvádzaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenal, že sťažovateľ síce v petite svojej sťažnosti uvádza porušenie čl. 6 dohovoru označenými uzneseniami a postupmi okresného a krajského súdu, z obsahu sťažnosti však vyplýva, že mal na zreteli čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote, pretože ďalšie odseky citovaného článku dohovoru s obsahom jeho sťažnosti vecne nesúvisia.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu č. k. 17 C 85/1999-149 zo 7. februára 2007

Z dokumentácie predloženej sťažovateľom ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením č. k. 17C 85/1999-74 z 21. marca 2005 namietané konanie prerušil, pretože sťažovateľ svojim podaním doručeným okresnému súdu 4. októbra 2004 sám navrhol prerušenie tohto konania z dôvodu, že proti žalovanému je na základe uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava, Úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OÚV-194/10-1999 Mč z 3. júna 2004 vedené trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania veriteľa, pričom podľa názoru sťažovateľa bude možné vo veci konať a rozhodnúť až po ukončení vyšetrovania a trestného stíhania.

Podaním z 10. mája 2005 adresovaným okresnému súdu sa sťažovateľ okrem iného domáhal, aby okresný súd pokračoval v konaní. Namietaným uznesením okresný súd návrhu sťažovateľa na pokračovanie v konaní nevyhovel, pričom v odôvodnení tohto uznesenia poukázal na svoje zistenie, že v predmetnej trestnej veci už bola podaná obžaloba, a v nadväznosti na to uviedol: „*Nakoľko konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať pre rozhodnutie súdu v danej veci význam, dosiaľ nebolo ukončené a dôvod prerušenia konania stále trvá, súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.*“

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súd konanie preruší, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 422/00) dobu prerušenia konania na základe procesných úkonov účastníkov konania nemožno považovať za zbytočné prieskany, ktoré by boli spôsobené činnosťou (nečinnosťou) súdu v občianskoprávnom konaní. Platí to predovšetkým v prípadoch, v ktorých je konanie prerušené preto, lebo výsledok iných sporov začatých na podnet účastníka konania môže relevantne ovplyvniť výsledok iného sporu, toho, v ktorom konanie bolo prerušené.

V okolnostiach prípadu preto nemožno ani postup okresného súdu v konaní sp. zn. 17 C 85/1999 považovať za zbytočné prieskany, keďže jeho rozhodnutie o prerušení konania sa opieralo o platnú zákonnú úpravu, na ktorej uplatnenie existovali legitímne dôvody, ktoré pretrvávali aj v čase, keď sa sťažovateľ obrátil so svojou sťažnosťou na ústavný súd. Z uvedených zistení ústavného súdu totiž vyplynulo, že označené trestné konanie, kvôli ktorému bolo namietané konanie prerušené, ešte nebolo právoplatne skončené.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho označených práv postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 17 C 85/1999 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pri posudzovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených práv uznesením okresného súdu č. k. 17 C 85/1999-149 zo 7. februára 2007, ústavný súd poukázal na princíp subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže totiž ústavný súd rozhodovať o ochrane základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj

právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02).

Podľa § 201 OSP účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Proti uzneseniu o prerušení konania je účastník konania oprávnený podať odvolanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na ochranu práv, ktoré boli podľa jeho názoru namietaným uznesením okresného súdu porušené. Týmto účinným prostriedkom bolo odvolanie, ktoré sťažovateľ proti uzneseniu prvostupňového súdu aj podal. Využitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom, ktorý môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak navrhovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená“ (IV. ÚS 10/02).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho označených práv uznesením okresného súdu č. k. 17 C 85/1999-149 zo 7. februára 2007 pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu č. k. 10 Co 43/2007-156 z 31. mája 2007

Krajský súd uznesením č. k. 10 Co 43/2007-156 z 31. mája 2007 namietané uznesenie okresného súdu potvrdil. V odôvodnení predmetného uznesenia uviedol:

„V ustanoveniach § 107 až § 111 O. s. p. sú uvedené prekážky brániace istým spôsobom postupu v konaní... Ustanovením § 109 ods. 2 písm. a) až c) O. s. p. je daná možnosť súdu prerušiť konanie pokiaľ... prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Zo znenia ustanovenia § 109 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že za splnenia niektorej z podmienok uvedených v citovanom ustanovení je na úvahe súdu, či konanie preruší, prípadne urobí iné vhodné opatrenia a v konaní bude pokračovať.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobca sám požiadal o prerušenie konania až do skončenia trestného stíhania žalovaného vedeného pod sp. zn. OÚJ-194/10-TT-199-Me s tým, že po ukončení vyšetrovania a objasnenia stavu veci bude môcť súdu predložiť dôkazy o trestných činoch spáchaných žalovaným, a potom bude môcť vymáhať veci, ktoré sú predmetom tejto žaloby. Na základe toho súd prvého stupňa uznesením č. k. 17 C 85/99-74 zo dňa 21. 3. 2005 konanie prerušil, keď dospel k záveru, že v trestnom konaní sa budú riešiť otázky, ktoré môžu mať význam pre rozhodnutie súdu predmetnej veci. Podľa oznámenia Okresného riaditeľstva PZ v Trnave, Úradu justičnej a kriminálnej polície zo dňa 30. 11. 2006 trestná vec obvineného žalovaného a obvineného F. G., ml. bola dňa 30. 11. 2006 skončená podľa § 209 ods. 1 Trestného poriadku návrhom na podanie obžaloby.

Vzhľadom na uvedené pokiaľ súd prvého stupňa návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní nevyhovel s odôvodnením, že trestná vec, v dôsledku ktorej bolo konanie na návrh žalobcu prerušené, dosiaľ nie je skončená, postupoval správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.“

Ústavný súd navyše k argumentácii krajského súdu v odôvodnení uznesenia č. k. 10 Co 43/2007-156 z 31. mája 2007 dodáva, že krajský súd ako odvolací súd

preskúmal postup okresného súdu pri vydaní uznesenia č. k. 17 C 85/1999-149 zo 7. februára 2007, dospel však k záveru, že okresný súd správne posúdil skutkový stav uvedenej veci. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu, ani namietanému článku ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľ neakceptuje právne názory odvolacieho súdu, nie je možné hodnotiť ako porušenie jeho základných práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 10 Co 43/2007-156 z 31. mája 2007 už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z predloženej dokumentácie vyplýva, že krajský súd v predmetnej veci rozhodol v primeranej lehote, a preto nemohlo podľa názoru ústavného súdu dôjsť jeho postupom k porušeniu označených práv sťažovateľa. Na tomto základe odmietol ústavný súd sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti aj v časti týkajúcej sa porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 10 Co 43/2007.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považoval za potrebné upozorniť, že v náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 248/06-24 zo 6. decembra 2006, na ktorý sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje, bol vydaný okresnému súdu príkaz konať v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 85/99 preto, lebo na uznesení o prerušení konania č. k. 17 C 85/99-74 z 21. marca 2005 nebola vyznačená doložka právoplatnosti tohto uznesenia.

Ústavný súd v predmetnom náleze uviedol: „... v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietahov napriek tomu, že mu neušlo pozornosti, že napadnuté konanie bolo 21. marca 2005 prerušené; toto rozhodnutie však nenadobudlo

právoplatnosť.“ Ústavný súd z uznesenia okresného súdu č. k. 17 C 85/1999-149 zo 7. februára 2007, ktoré bolo k sťažnosti sťažovateľa pripojené ako príloha, zistil, že uznesenie okresného súdu č. k. 17 C 85/1999-74 z 21. marca 2005 o prerušení predmetného konania nadobudlo právoplatnosť 17. júna 2005.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2008